

Arrest

nr. 88 798 van 2 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. LETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart op 12 november 2007 het Rijk te zijn binnengekomen samen met haar echtgenoot. Op 13 november 2007 dienen zij samen een eerste asielaanvraag in. Op 6 maart 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Verzoekster en haar echtgenoot dienen een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat op 9 juni 2008 bij arrest nr. 12 346 wordt verworpen.

Op 23 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 18 juli 2008 dient verzoekster samen met haar echtgenoot een tweede asielaanvraag in.

Op 23 oktober 2008 dienen zowel verzoekster als haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 24 oktober 2008 wordt aan verzoekster om medische redenen (hongerstaking) een attest van immatriculatie afgeleverd geldig voor 3 maanden. Ook haar echtgenoot ontvangt op 4 november 2011 een attest van immatriculatie geldig voor 3 maanden.

Op 12 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 30 maart 2009 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 oktober 2009 geeft de arts-attaché een medisch advies.

Op 9 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 15 juni 2010 dient verzoekster samen met haar echtgenoot een derde asielaanvraag in. Op 7 oktober 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster en haar echtgenoot dienen een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 25 januari 2011 bij arrest nr. 54 901 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 15 februari 2011 dient verzoekster samen met haar echtgenoot een vierde asielaanvraag in. Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K.N.K. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15/02/2011

Overwegende dat betrokkene op 13/11/2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 11/03/2008 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 11/06/2008 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 18/07/2008 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 12/11/2008 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 15/06/2010 een derde asielaanvraag indiende die op 07/10/2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 27/01/2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 15/02/2011 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat ze niet terugkeerde naar haar land

van herkomst. Overwegende dat betrokkene hierbij expliciet verklaart geen nieuwe elementen te hebben. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4, 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster licht in een eerste onderdeel haar middel als volgt toe:

“Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster expliciet verklaarde geen nieuwe elementen te hebben.

Dat wordt overwogen dat verzoeker hiervoor reeds door de asielinstanties werd beoordeeld, om te besluiten er geen nieuw elementen worden voorgebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij deze had kunnen aanbrengen.

Dat dergelijke argumentatie hiertoe leidt dat Afghaanse personen enkel maar in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut wanneer zij een asielaanvraag indienen OP het ogenblik dat de Belgische Staat dan net oordeelt dat juist dié bepaalde provincie als onveilig gebied kan worden bestempeld.

Dat het erg betreurend is dat de opeenvolgende beleidsnota's van het Commissariaat - generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen telkens gebaseerd is om bevindingen van situaties, verzameld over een paar maanden daarvoor, doch nooit de actuele en reële toestand weergeven.

Dat dit ook het geval is met de beleidsnota van februari 2010 waarin een regionaal onderscheid wordt gemaakt en waarbij voor Kaboel een aparte veiligheidssituatie is voorzien, waarin wordt besloten dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, dient U edele Raad, bij de uitoefening van het wettelijk toezicht, na te gaan of verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

(...)

Aldus diende verwerende partij te verifiëren of de als nieuw aangebrachte gegevens al dan niet betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling “deze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

(...)

Verzoekster ontkent niet dat de laatste asielaanvraag werd afgesloten met een arrest van Uw raad van 25 januari 2011, doch zij merkt hierbij op dat de situatie in Kaboel door de wereldpers en andere kanalen dag per dag verschillend wordt voorgesteld, afhankelijk van het al dan niet plegen van (zelfmoord-)aanslagen in Kaboel.

Daar waar verwerende partij als Staat de mening is toegedaan dat zij een beleidsnota kan opstellen voor de situatie in Kaboel die zijn enkele maanden geldig is, uiteraard niet ernstig is en niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Op datum van huidige aanvraag dat verwerende partij dienen te onderzoeken of de situatie in Kaboel op dat moment al dan niet veilig was, nu het “nieuwe karakter” van de aangebrachte gegevens, met name dat personen afkomstig van Kaboel in aanmerking zouden komen voor subsidiaire bescherming, dient gecontroleerd te worden in functie van de datum van het beëindigen van de vorige asielaanvraag.

In eenvoudig onderzoek had aangetoond dat er recentelijk tot op heden wel degelijk een gevaarsituatie ook voor eigen Afghaanse onderdanen in Kaboel bestaat.

Reeds diverse hulporganisaties, zoals het Vlaams Minderhedencentrum, wezen er op dat deze redenering problematisch is.

Het is immers niet omdat de gewone burger niet onmiddellijk geviseerd wordt dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten.

Recente rapporten geven bovendien aan dat de veiligheidssituatie in Kaboel dramatisch verslechtert.

Een eenvoudig naslagwerk in diverse kranten leert dat er bijvoorbeeld op 21 mei 2011 zes studenten geneeskunde werden gedood bij een aanslag Taliban op een militair ziekenhuis in Kaboel.

Daarbij werden niet alleen voormelde zes personen getroffen, maar vielen tevens 23 gewonden.

Op maandag 18 april 2011 heeft een zelfmoordaanvaller in een legeruniform een aanslag gepleegd op het ministerie van Defensie in de Afghaanse hoofdstad Kaboel.

Bij de aanval kwamen twee militairen om. Zeven mensen raakten gewond.

Duidelijk is dan ook dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet."

2.2 Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel

risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Verzoekster is het niet eens met deze conclusie. Zij betoogt dat zij op aanraden van haar advocaat een nieuwe asielaanvraag indiende nu Kaboel ook op de lijst voor subsidiaire bescherming zou staan. Zij betreurt dat de opeenvolgende beleidsnota's van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gebaseerd zijn op gegevens verzameld in de voorafgaande maanden en dat deze nota's telkens voor enkele maanden geldig zijn zodat zij nooit de actuele en reële toestand weergeven. Verzoekster ontkent niet dat haar laatste asielaanvraag op 25 januari 2011 werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch benadrukt dat de situatie in Kabul dag per dag verschillend wordt voorgesteld door de wereldpers en andere kanalen. Met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen zijn, diende verweerder op het ogenblik van de aanvraag te onderzoeken of verzoekster ten opzichte van het beëindigen van haar vorige asielaanvraag, gelet op haar afkomst uit Kabul, in aanmerking zou kunnen komen voor subsidiaire bescherming. Verzoekster wijst erop dat recentelijk tot op heden er wel degelijk een gevaarsituatie bestaat in Kabul voor eigen onderdanen. Zij verwijst naar recente rapporten die bevestigen dat de veiligheidssituatie in Kaboel dramatisch verslechtert, waarbij er ook een reëel risico bestaat voor Afghaanse onderdanen hoewel ze niet onmiddellijk gevisieerd worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar vierde asielaanvraag op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die zij aanbrengt het volgende antwoordde: *"Ik heb geen nieuwe elementen. Ik wens niets toe te voegen."*

Hieruit blijkt dat verzoekster, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift lijkt aan te geven, uitdrukkelijk verklaarde geen nieuwe elementen naar voor te brengen. Verzoekster betoogt dat *“verweerder diende te onderzoeken of de situatie in Kaboel op dat moment al dan niet veilig was, nu het “nieuwe karakter” van de aangebrachte gegevens, met name dat personen afkomstig van Kaboel in aanmerking zouden komen voor subsidiaire bescherming, dient gecontroleerd te worden in functie van de datum van het beëindigen van de vorige asielaanvraag”*. Evenwel blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoekster zou hebben aangegeven dat zij meende dat zij gelet op de gewijzigde situatie in Kabul nu wel in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming. Zij bracht geen enkel document of rapport naar voor, noch aangaande de situatie in Kaboel, noch aangaande de reden waarom aan haar subsidiaire bescherming zou moeten worden toegekend. Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op rapporten waaruit zou blijken dat de veiligheidssituatie in Kaboel dramatisch verslechtert doch uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster deze rapporten naar voor heeft gebracht, laat staan ernaar verwees. Verzoekster kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met bovenvermelde elementen, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij deze elementen ter kennis heeft gebracht aan verweerder.

Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat verzoekster expliciet verklaarde geen nieuwe elementen te hebben naar voorgebracht en te wijzen op de verschillende voorafgaande asielaanvragen, waarbij zowel het vluchtelingenstatuut als de subsidiaire beschermingsstatus reeds werden onderzocht.

Verzoekster betwist niet dat op 27 januari 2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar asielaanvraag nogmaals ten gronde onderzocht en oordeelde dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Gelet op de verklaringen van verzoekster oordeelde verweerder dan ook op redelijke en zorgvuldige wijze dat verzoekster niet aantoonde dat slechts één maand later de situatie dermate gewijzigd was dat zij wel in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming. Verzoeksters ongestaafde beschouwingen aangaande “beleidsnota’s” kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster bij haar vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat zij zich bevindt in een situatie zoals omschreven in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zij licht dit als volgt toe:

“Burgers uit landen waar er daadwerkelijk een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict aan de gang is, kunnen op deze beschermingsgrond een beroep doen.

Verzoekster wijst op recente rechtspraak van de Raad waarin gesteld wordt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de hele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Volkomen ten onrechte wordt de situatie in Kaboel door verwerende partij voorgesteld als niet echt onveilig voor de gewone Afghaanse burger en deze situatie niet kan gelijkgesteld worden met een situatie van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c.

Er kan toch niet ontkent worden dat de situatie in Afghanistan en meer bepaald in Kaboel, van dag tot dag verschillend is, afhankelijk van de gebeurtenissen.

Niettegenstaande er niet dagelijks aanslagen gebeuren, is er toch sprake van aanhoudend geweld, met wel degelijk een impact op het leven van de gewone Afghaanse burger die mede slachtoffer hiervan worden.

Verzoekster komt dan ook in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a en b.”

2.4. De Raad benadrukt dat verzoeksters asielrelaas reeds werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat hierbij werd geoordeeld de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. In zoverre verzoekster in huidige procedure een nieuwe beoordeling of een toetsing aan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet zou beogen, merkt de Raad op dat het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, daar de Raad *in casu* in toepassing van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de

Vreemdelingenwet. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de bestreden beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag, terecht concludeerde dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet, naar voor heeft gebracht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht op rechtszekerheid. Zij licht haar middel als volgt toe:

“1.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel verwerende partij oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feiten vinding.

Dat verzoekster huidige asielaanvraag indiende op basis van een nieuw gegeven, met name de nieuwe onveilige situatie in de hoofdstad Kaboel.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing over het al dan niet bestaan van een nieuwe element in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet heeft nagelaten de actuele situatie in Kaboel te onderzoeken nu dit het nieuw element is.

Trouwens in eerdere beleidsnota's werd gesteld dat een beleidsnota ook als nieuw element kan aangewend worden voor een nieuwe aanvraag.

Duidelijk is dan ook dat de beslissing niet met nodige voorzichtigheid is genomen: verwerende partij heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing geenszins gesteund op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Indien men van oordeel was dat er geen nieuw element was, of één en ander te vaag door verzoekster werd voorgebracht, had men verzoekster kunnen horen of haar de mogelijkheid kunnen verschaffen om nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen.

2.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten het recht op rechtszekerheid in.

Dit houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten.

In opeenvolgende beleidsnota's nam verwerende partij telkens een ander standpunt aan met betrekking tot de concrete situatie in Afghanistan, dit terwijl er in werkelijkheid niets aan de situatie is veranderd.

Zowel in het verleden als heden woekert het geweld telkens weer aan en vallen er burgerslachtoffers.

De gegevens waarop men zich baseert om een apart 'statuut' aan de hoofdstad Kaboel te verlenen qua veiligheid is gesteund op achterhaalde verslagen en onderzoeken die door de harde werkelijkheid onder tafel worden gekeerd.”

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Zoals hoger reeds werd uiteengezet, is het aan verzoekster om te duiden welke nieuwe gegevens zij wenst naar voor te brengen en tevens de nodige documenten naar voor te brengen die kunnen aantonen dat de situatie in Kaboel dermate gewijzigd is, dat zij in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 17 maart 2011 werd gehoord aangaande de nieuwe documenten die zij wenst naar voor te brengen in het kader van haar vierde asielaanvraag en hierbij de kans kreeg om de nodige documenten neer te leggen en toe te lichten. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat verweerder onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan en haar de mogelijkheid had moeten verschaffen nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op

een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Met haar uiteenzetting aangaande de beleidsnota's over de situatie in Afghanistan, toont verzoekster niet aan dat zij er mocht op vertrouwen dat haar vierde asielaanvraag in overweging zou worden genomen, terwijl zij zelf expliciet meedeelde dat zij geen nieuwe elementen naar voor bracht. Verzoeksters ongestaafde bewering doet dan ook geen afbreuk aan het feit dat verweerder op redelijke en zorgvuldige wijze oordeelde dat verzoekster bij haar vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor heeft gebracht, dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN